

Мартин Дамянов

Застигнати от викинги

Кога световните компютърни системи ще бъдат обект на
тероризъм?

Никога: 8%

След повече от 10 години: 9%

До 10 години: 21%

До 3 години: 62%

сп. „Популярна наука“ – март 2000

Гъсти облаци бяха накацали върху стръмните върхове и отказваха да дадат път на делтапланера, който Ник Бей упорито отказваше да признае, че не може да управлява. Те сякаш го сочеха с дебелите си, пухкави пръсти и му се заканваха заплашително още повече, че тази сутрин, и мъглата беше гъста като прясно желе. Ник упражняваше този спорт от забележителните три седмици, макар в мрежата това да не е от особено значение – в мрежата всички спяха и бяха будни едновременно. Така се спестяваха поне осем часа, които биха били безвъзвратно изгубени навън, а Ник Бей имаше доста остро мнение по въпроса за загубите, особено срещу упоритите мусони над Нова Гвинея. Тъкмо беше прекарал известно време сред пампасите на Южна Америка, когато буйната му кръв се разпени отново и го тласна насам към иначе самоубийствените лупинги над река Флай. Въпреки ветровете Ник се чувстваше прекрасно, точно беше заобиколил Маунт Вилхем от северозапад и се чудеше кога най-сетне ще зърне залеза... (Едва ли Икар се е чувствал по-възбуден в момет като онзи, когато Ник прелетя над един действащ вулкан с обгорели панталони).

Ник си тананикаше песничка от Земята, от последните й дни, а вятърът нежно му пригласяше, когато на хоризонта се появи ястребът. Ник го видя, когато беше придобил ясните очертания на нещо, което е твърдо решено да се разбие в крилото на самолета му. Мъжът се усмихна вяло и направи плавен вираж. Ястребът коригира курса.

– Същински камикадзе. – изблея Ник и наклони делтапланера до границата на възможното. Чуваше как вятърът му крещи нещо, а пред очите му пейзажът се стрелкаше и размазваше като в картина на Пикасо от най-силния му период, но на него не му пукаше особено. Можеше да излезе от системата когато си пожелаеше – едно натискане върху гривната и отново щеше да се озове в задушната камера. Напоследък това му се случваше доста често.

Код – разпознат. Човек! Контакт – осъществен. Обратно броене... Старт!

Делтапланерът бързо набра скорост и Ник разбра, че губи контрол върху него. В случаи като този излизането от системата беше наложително с оглед избягването на евентуални психосоматични отклонения. Ник затаи дъх и напипа гривната под ръкава си. Трябва да е някаква грешка. – помисли си той с явно огорчение от нищожните си познания по кибернетика. Може би генератора на събития? – направи отчаян опит да се добере до истината преди да натисне гривната за пореден път. Ник погледна птицата за последно и може би бе само плод на въображението

му, но тя като че ли наистина му помахаша. С крило...

Ник се върна обратно.

* * *

Човекът опипа стъклото с ръце и издиша. Зад запотената прозрачна повърхност, на фона на студено-сивите стени се различаваше мрежата от разпределителните тръби на Хранопровода. Те достигаха до дозатора на всяка камера и се впиваха в нея подобно на пипалата на изгладнял октопод. Храната представляваше смес от основните жизнени полимери и глюкоза плюс необходимите витамини в изотоничен разтвор, които успяваше да синтезира ядрения преобразувател, и бяха напълно достатъчни за поддържането на живота на човек за цяла вечност.

Макар да знаеше това, човекът далеч не се чувстваше спокоен. Погледът му блуждаше иззад запотеното стъкло, попивайки ужасът на предстоящата реалност. Събитията се бяха развили със светкавична бързина и в хаоса на мислите си той все още не беше способен да направи хладен анализ на случилото се. Достъпът до системата му беше отказан за пореден път. Защо? – не спираше да се пита той. След окончателният срив в опитите на човечеството за постигане на хибернация, изгледът да прекара остатъка от живота си затворен в стъклен ковчег не му допадаше кой знае колко. Не че страдаше от клаустрофобия... Дори ежедневният масаж не го облекчаваше особено.

Колко дни бяха изминали? Ден, два, седмица? Представата му за времето се беше свила под тежкия чук на сковаващия го страх. Дългият коридор между редиците от камери изглеждаше като недостежимо блаженство, но във нея нямаше храна, нямаше въздух, нямаше живот. Животът беше ограничен тук – между четирите стени. Живот на затворник – помисли си огорчено човекът. Пътят към киберсвета беше отрязан, знаеше го, но не спираше да опитва да се върне там. Отново и отново, докато един ден с треперещи ръце и запотени пръсти той не изключи захранването. Рано или късно този ден щеше да дойде. Някой се беше погрижил това да се случи.

Както и много други неща.

* * *

Ден: 226 от старта, 145 от нашествието

Камъкът се плъзна по скалата и очерта широка елипса. Шумът

беше стържещ, но приглушен, все едно някой бе намазал предварително скалата със звукоизолиращ лак. Правата линия се оказа по-лесна за изпълнение. Нечия ръка стисна внезапно китката на Дийн и започна да я разтръсква все едно беше повредено ветрило. Два чифта очи се срещнаха в тъмнината, едните – гневни и укорителни, а другите по детски уплашени и наивни.

– Какво? – попита гневно Дийн.

– Уубииеццц – изсъска тихо Нелим, като се старееше да слее думите си с потока от течаща вода. Страхът не спираше да пълзи по всичките му вътрешности и да дълбае галерии в тях подобно на малък, но трудолюбив язовец, който се подготвяше за трудния сезон. А Нелим много добре знаеше, че големите трудности предстояха тепърва.

Той кимна напред и зашляпа с босите си крака по течението. Усещаше ледената вода като леко пощипване върху настръхналата си кожа и макар да не искаше да признае това му доставяше известно удоволствие.

Момчето продължаваше да гледа след него като жертвата, с която ще завърши канибалското пиршество. Нелим не веднъж беше виждал тези големи мълчаливи очи и често се питаше дали в тях може да бъде прочетено нещо друго освен тъга. Не беше прекосил половината източни щати по трудния начин, за да разбере, че ще умре в някаква тъмна пещера в Ню Мексико.

– Ххаййде. – кимна той и се учуди, че все още беше запазил способността си да се усмихва. – Почттии стигнаххххе.

Нелим не се огъваше лесно и макар да знаеше, че съвсем малко неща зависеха пряко от него, той се държеше така все едно беше букмейкърският фаворит. В една борба, в която самата битка и победата означаваха единствено собственото ти оцеляване, изкушението да се предадеш и да се оставиш на течението е много голямо. Така или иначе Нелим не познаваше друг свят и когато той се обърна срещу него – там на Земята малцина бяха подготвени. Едно беше сигурно – все още не беше готов да го загуби.

Срещна Дийн случайно – край една запустяла бензиностанция в Топика. Беше се сврял в някакъв очукан Шевролет, където играеше на своя джобен Нинтендо. Изглеждаше така, все едно цял живот не беше правил нищо друго освен да изгаря зли вещици с магическия си жезъл. Открай време подобен род игри Нелим възприемаше с насмешка, въпреки че преди полета и той се беше отпускарал с опцията на ПлейБой Покет.

Когато за пръв път видя момчето помисли, че се е смахнало. Да

седиш на открито през деня означаваше две неща – не си добре с разсъдъка или ти е писнало да живееш. Точно тогава Дийн внезапно го погледна с големите си меланхолични очи и Нелим разбра, че имаше и трети вариант.

При Санта Фе свиха на югозапад, спуснаха се по долината на река Пекос, която рано или късно щеше да ги отведе до Рио Гранде и оттам ако всичко мине благополучно, хоп в Мексико. Застояването на едно място означаваше смърт. Всяко отчитане на човешка дейност вирусите наказваха с изключване от системата, тоест смърт. Използването на главните опции на Мозъка – като генериране на желани събития (серията ПлейБой Покет например) или комуникация с други членове от системата означаваша същото – смърт. Животът представляваше единствено съобразяване с реалността закодирана в Матрицата и това беше добре, защото сама по себе си Тя представляваше абсолютно точно копие на Земята – от най-добрите ѝ дни. Ако вирусите успееша да се домогнат и до нея, тогава работата им беше спукана, но затова пък беше необходим физически контакт, какъвто Гадините не притежаваха. Жалките останки от хора след нашествието на Вирусите отчаяно много приличаха на тези от армията на Наполеон при едно много по-кръваво Ватерлоо.

– Гоотоввооо. – каза Нелим и се просна на влажния под. Макар и видимо отпуснат, една част от него винаги беше нащрек. От известно време – някъде след Колорадо Спрингс, той беше започнал да чува странен пукот във въздуха – като този от машината за пуканки (дори и след хиляда години еволюция хората няма да се откажат от пуканките), само че по-накъсан.

– Нелим, къде отиваме?

– Шшшш! Коолкоо пъти съм тии казваал да не гооворишш таккаа. – каза Нелим с пресипнал глас. – Тее чууватт. Гоовории каато ввятърра. Каатто водаата. И каато меен. – изшитка той тихо.

– Глупак. – измърмори Дийн и извади джобния си Нинтендо. Бледата светлина от течнокристалния дисплей озари тъжното му лице и Нелим видя влагата, която се стичаше по бялата кожа надолу, към презрително вирнатата му брадичка.

Как не са го хванали досега? – зачуди се той. – С неговата непредпазливост би бил прекалено лесна плячка. Сигурно не представлява предизвикателство за Тях. – мислеше си Нелим макар и да съзнаваше, че греша. Нямаше подбор в дейността на Вирусите. Те убиваха всички. Е, не беше точно убийство, имайки предвид пълноценността, която ти дава живот между четири стени и поглед впит в мъртвия таван. Беше подтик

към самоубийство, но това не променяше нещата.

Не един път се питаше, защо оставиха нещата да стигнат дотам. Защо, дявол да го вземе? Защо?

Пукотът се усили. Нелим стреснато се надигна върху протритите си лакти, очаквайки да съзре най-лошото. В тъмнината се чуха първите стъпки, някъде там – сред влажните стени и миризмата на мухал.

Вирус! – изтръпна Нелим и почувства как мускулите му се напрегнаха до скъсване. Дийн все още играеше на своя Нинтендо без да даде признак, че е чул нещо. Няколко капки се изтъркулиха от сводестия таван и паднаха върху голото теме на Нелим. За един кратък миг той успя да се върне в ранното си детство, оценявайки некомфортността на ситуация, в която ти се налага да бягаш по стръмен терен с натежали панталони. За щастие това не се случи (макар максимално точен до пресъздаването на реалността Мозъкът спестяваше на създателите си известна част елементи от нея). В този момент дали провидението спаси Нелим, не можеше да се каже, макар че дори той самия съзнаваше ясно промяната, която настъпваше с него от Топика насам.

С посивяло от страх лице и препълнени с ужас очи Нелим видя силуета на Дийн да се плъзга под влажния сводест таван и да спира на няколко метра от него. Сърцето му продължаваше да бие като пневматичен чук забит в гранитна скала, но колкото и да съчувстваше на момчето той не можеше да му подаде ръка. Тялото му беше натежало като да бе излято от магма и ако в този момент можеше да се слее с околния фон и завинаги да си остане такава, то Нелим със сигурност не би имал нищо против.

Спри! – помисли си той. – За бога, не се движи! Дийн!

– Какво ще правим утре, Нелим? – попита внезапно Дийн и се придвижи няколко метра напред, по посока на шума.

Луд ли си? Ще ни убиеш. Дийн! За бога... Дийн!!! – потеше се Нелим.

– Хей, момчета? – извика непознат глас.

Нелим въздъхна шумно. Човек! Слава богу. – помисли си облекчено той, чувайки стъпките все по-близо. Съпоставяйки информацията от специфичните мозъчни вълни и базовия код на всеки потребител, Мозъкът не толерираше никакви промени в числеността. Ето защо никой вирус не можеше да изглежда или говори като човек.

– Тук. – отвърна шепнешком Нелим.

Непознатият се приближи и се тръшна до него.

– Анди Бъндлър, приятно ми е! – каза и подаде една костелива

ръка.

– Ааз съъм Нелим.

Зелена светлина пробяга по ръцете на Дийн и угасна също така внезапно както се беше, и зародила. Реалността се разклати и Нелим почувства промяната почти моментално – тялото му стана полупрозрачно, и в един кратък момент той можеше да се закълне, че под него нямаше нищо друго освен къс гола скала.

– За малко. – промърмори Дийн и смръщи вежди. – Беше те взел на мушка.

– Ти? – объркването, което настъпи в мозъка на Нелим се предаде и усилви по веригата. Косата му беше настръхнала и той беше сигурен, че там „горе“, под стъкления похлупак с надпис NEL-3589A имаше няколко бели кичура. – Дийн, ти унищожи вирус! – от настъпилото объркване той съвсем забрави напевния си тон. – Господи, Дийн...

Анди Бъндлър беше загубил дар слово. Гледаше като иконата закачена в параклиса на някой девически пансион. Ако в този момент го простреляха в бедрото с пушка за мамути той едва ли би могъл да измучи и едно „Ауу“. Все пак се напрегна и даде най-доброто на което беше способен:

– Ъъ...

– Дийн, как го направи?

– Ти не можеш ли? – учуди се момчето.

– Господи Дийн, ттова е фантастично. Защо не си ми казал досега?

Сред гъсти облаци от съмнение, Нелим видя малкото момче, свило се върху предната седалка на стария автомобил. Видя страхът в очите му, там под свъсеното небе в Топика. Нима онова безпомощно хлапе беше способно да деактивира мутирал и еволюирал вирус от стотен порядък?

– Дийн? – каза строго Нелим, усещайки, как няколко роти мравки изорават гърба му. – Как разбра, че има вирус наоколо?

– Много просто. – каза отвлечено Дийн и кимна към играта. – Кога-то се прилижи някой от Тях, тя побледнява.

– Господи! – Анди се намеси решително в разговора.

– Следил те е. – каза Нелим. – Бързо! Време е да се омитаме оттук. – той се изправи намръщен, но за щастие все още прекалено възбуден за да започне да се самосъжелява. – И само да съм чул някой да проговори! Дийн?

– Тъпак... – смърри момчето и се изправи.

– Не изпускай поглед от дисплея!

Това момче е като трън в петата. – помисли си Нелим. – Като златен трън... – поправи се той и за пръв път в сърцето му потече чиста надежда.

* * *

След 3 месеца

Огънят гореше с онази страст и простота, с която Ева сигурно е попитала Адам дали я обича. Не беше истински огън – такъв създаден от Мозъка би предизвикал верига от събития, които щяха да привлекат вниманието на Вирусите. Този беше изкуствен – като пластмасовата коледна елха, купена за да върне радостта в домашното огнище макар и за една вечер в годината, но с гаранция, че това ще става всяка година. Според мнозина, Вирусите можеха да опазят системата непокътната, колкото змията – забранения плод, но това не беше всичко. Вирусите биха затрили всичко с лека ръка, ако това не означаваше собственото им унищожение и ако не противоречеше на Първата директива; защото макар произлезли от компютъра, Те се научиха да бъдат разумни, а първичният разум поражда жажда за експанзия.

Макар няколкократно по-умни от хората, Вирусите не бяха по-разумни от тях. Макар, че съществуваше илюзия за обратното, Те не надграждаха хората като по-приспособим вид, а просто бяха като техен придатък, твърде уродлив при това. Ето защо Дарвин не би бил особено доволен, ако съзреше накъде отвежда неговия произход на видовете. Без повече възможности за отстъпление, хората се научиха да оцеляват и това бе основното им оръжие срещу Вирусите. Всяка вечер. Всяка минута. Защото времето беше от огромно значение...

– Питър, постави ли блокатори на източния склон? – каза Мей и се наведе над пламъците с проточени напред ръце, давайки си вид на премръзнала. – Онези, които постави в сряда сигурно вече са сдали багажа. – Огнените отблясъци играеха върху бялото ѝ лице с ефирност, наподобяваща морски нимфи, къпеши се в изобилието на залеза, което придаваше на усмивката ѝ допълнителна доза изящество.

– Два. – примляска Питър. – Плюс още три в прохода, на разстояние от по един километър. Мей – каза той замечтано – защо не ми кажеш...

– Шшшт! – постави пръст върху устните му. – Не започвай пак. Дори аз самата не искам да знам. Освен това, ако Михаил чуе, ще те завърже на някое дърво с главата надолу.

– Но когато всичко свърши, ти ще ми кажеш къде си нали?

– И ще си имаме много деца. – допълни тя. – Само наши.

– Съвсем истински...

Луната се спря за един кратък миг да ги послуша и се завтече нагоре, за да разкаже на звездите какво беше чула. Тил се тръшна до огъня и започна да развързва обувките си.

– Чухте ли какво се е случило днес следобяд?

– Не. – отсече Питър. – Какво?

– Реката потекла нагоре. – каза Тил и захвърли единия си чипик.

– Копелета! – изсъска Питър през стиснати зъби.

– Все още не знаем до каква степен контролират Матрицата. Михаил постави съгледвачи на няколко поста около лагера. – изсумтя Тил. – Тази нощ ще бъде трудна.

– Какво толкова е станало? – недоумяваше Мей.

– Вирусите са се докопали до базовия запис на Матрицата и могат да изменят реалността както си пожелаят. – обясни Питър. – Могат да я свият, а после да я разтеглят. Могат да я извият на осморка, ако поискат...

– И да ни изловят. – допълни кисело Тил, прогонвайки една светулка.

– Отивам да се поразходя. – не издържа Мей и стана.

Луната се скри уплашено зад кълбо облаци.

* * *

– Каж ми синко, как го направи?

– Не знам. – сви рамене Дийн. – Помислих си колко хубаво ще бъде ако този вирус изчезне и го сграбчих. Правя го и толкова.

Михаил почеса плешивото си теме и погледна към другите двама. Приличаха му на хора, които са дали обет за мълчание.

– И тогава реката потече нагоре, така ли?

– Да. – кимна Дийн. – Винаги става така, когато убия вирус. Реалността се размества.

– Когато убия вирус... – ухили се. – Шантава работа. Колко вируса си убил досега?

– Не съм ги броил – призна Дийн. – От Топика насам, сигурно има стотина. Нелим ми забранява да го правя често. – Дийн се надигна на пръсти и зашепна в ухото му. – Той се насира от страх при думата вирус. – Дийн се изкикоти шумно. – Предпочита да ги избягваме.

– Аз също синко. – закашля се Михаил. – Аз също. Елате да ви

запозна с другите. А докато стигнем, искам да ви разкажа една история. Спрете ме, ако ви доскучае.

През 2055 година – започна тихо Михаил. – Ню Текнолоджис излезли на пазара с продукт на име Вирчуъл Уърлд 1.0. Той не предизвикал особен фурор, тъй като бил възприеман от обществеността като съвременен вариант на съществуващите тогава игри с каквито пазарът изобилствал. Макар и да не дебютирала с този продукт, фирмата се оказала в сериозно финансово затруднение, когато станало въпрос за световна реклама. А продуктът наистина си го бивало. Това не останало незабелязано от големите фирми. Кламтек се оказали най-предвидливи и купили правата върху Вирчуъл Уърлд (с което изкарали екипа на Ню Текнолоджис в пенсия), а когато дошла голямата криза, те излезли на пазара с вече доста модернизирани версия на продукта и обявили сезона на големия лов. Приблизително тогава по поръчка на Кламтек изобретили Хранопровода. Можете ли да си представите човек, който се блъска 8 часа в мините и след това се скита до изнемога по безлюдните улици, защото в къщи го чака четиричленно гладно семейство, като не броим и петия неизменно присъстващ – Мизерията?

Все пак Кламтек не били разочаровани от печалбите. Тогавашната версия предлагала голям избор и възможност за включване до шест човека в системата. Това било доста примамливо предложение за не едно семейство, което с мъка пестяло от парите за храна, за да се докосне до желаната вещ.

Тогава богатството се измервало не по това, колко пари имаш, а по това колко време прекарваш в системата. Такива времена били...

Големият бум обаче дошъл с изобретяването на ядрения преобразувател – ЯПХ. Той променил окончателно живота на хората и ги прогонил от мините за храна, като ги вързал за меките им легла и ги обвил с маркучи. Кламтек не издържала на натоварването и била принудена (за което доста хора са на мнение, че вина има и правителството) да даде лиценз на други фирми. Тогава в играта влязъл Океану Мийвс с неговата НотДриймсБътТру. Системата му се продавала като топъл хляб. За разлика от останалите тя не синрезирала една ограничена реалност, а можела да пресъздаде цялата Земя с всичките ѝ удивителни кътчета в най-подробни детайли и то от най-добрите ѝ времена. НотДриймсБътТру станала задължителна реалност за всяко американско семейство. Тя позволявала в системата да се включат неограничен брой хора. Излишно е да споменавам, че много фирми не погледнали с добро око на това, което Мийвс бил създал. „Че какво толкова е направил?“ – запитаха

завистливите.

Ами нищо особено – Океану просто се беше пресегнал към небесата и с грациозен жест бе върнал рая на хората. За повечето от тях дълго след това той наистина бе Господ. За жалост Мийвс умря и се превърна в легенда, но аз съм сигурен, че ако беше поживял още малко, популярността му щеше да го издигне в култ, ако не и до родоначалник на нова религия, и ние никога нямаше да стигнем до тук. Но това е вече безвъзвратно отминало – преглътна сухо Михаил. – Нека се върнем към разказа.

Руснаците излязоха на пазара с версията Веселая Жизнь, която имаше подобен на НотДриймс успех в Европа. Китайците доминираха в Азия. Сливането на трите системи доведе до нов етап в човешката история. Но не за дълго.

Никой не узна кой пръв създаде вируса – Руснаците, Американците или Китайците. Привържениците на ортодоксалната християнска религия пък вярваха, че той ни бе спуснат отгоре. Суровата истина бе, че Някой бе възкресил Джек Рипер и с това успя да върне хората от небесата и да ги размаже върху напуканата Земя.

Въпреки недостига на средства, НАСА бе принудена да продължи с разработването на програмата „Дъ Лонг Рън“ от нейния предсистемен период, но този път в проекта се включиха руснаци, китайци и европейци. Вируса опустошаваше всичко живо в системата, обръщаше я с краката нагоре и принуждаваше хората да излизат на улицата. „Дъ Лонг Рън“ бе завършена седем години след стъпването на Сенчестия Джек в системата. Това, което той не успя да разруши, го направиха „Викингите“ и „Конника без глава“. Мнозина вярваха искрено в програмата и гледаха на нея като на Ноев ковчег. Нали седем е божествено число...

– Ти вярваше ли? – попита сухо Нелим.

– Разбира се. – усмихна се Михаил. – Когато изтеглих печелившия билет, щях да пукна от радост. Цял живот съм мечтал да пътувам сред звездите. За една дъълга разходка... Нека все пак довърша разказа.

Още от самото начало програмата „Дъ Лонг Рън“ беше секретна доколкото такъв можеше да бъде фактът, че президента спи с жена си. След няколкомесечни мъки трите кораба излетяха и нищо хубаво не чакаше тези, които останаха долу (а както по-късно се видя, и тези, които отпътуваха без да им помашат за последно сбогом). Във всеки кораб бяха инсталирани по няколко Ядрени Хранителни Преобразуватели, които чрез система от тръби достигаха до всеки човек. Система от роботи, които се командват директно от бордовия компютър осъществяваха

цялата поддръжка, от която се нуждаеха корабите. На борда нямаше човек извън системата – така се пестяха разходи за отопление, кислород и място. Мозъкът – последното изобретение на Мийвс и компания представляваше сложен Биоелектронен кибернетичен механизъм с фиксиран информационен обем и възможност за самоподдръжка. Матрицата беше онази памет в Мозъка, до която никой нямаше достъп и която представляваше виртуална проекция на Земята. За пореден път Мийвс беше перфектен и ако не беше починал от тумор на мозъка, сигурно сега щеше да ни подсказе как да се измъкнем от тази каша. Понякога съдбата има доста лошо чувство за хумор.

Още преди излитането, в бордовия компютър на всеки от корабите бяха въведени координати по посока на едно съзвездие, за което се предполагаше че има звезда подобна на нашето Слънце. Хората бяха натикани в стъклени ковчези с пожелание за лека нощ и с вярата за едно по-добро бъдеще, което ако не беше неизвестно, то със сигурност ужасно смърдеше. Имаше хиляди редици от подобни сандъци във всеки кораб. Роботи изтегляха семенна течност и яйцеклетки от всеки половозрял индивид, обработваха ги и ги сортираха.

Така се появява нашето потомство – с машинен подбор.

Никой не знаеше кога щяха да акостират корабите. Преди да се отделим от Земята никой не можеше да каже какво ни очакваше навън – бяхме като призраци в нощта. Никой не предполагаше, че Те са ни последвали тук – благопожелание от хората, които останаха на Земята.

До днес никой не подозираше, че съществува връзка между Мозъка и бордовия компютър. – Михаил замълча и в нощта остана само шумът от падащите листа. – Да – рече най-сетне – вирусите ни управляват и в космоса.

– Между бордовия компютър и Мозъка? Връзка? – учуди се Нелим.

– Откри я един от помощниците ми, Патрик О'Брайн – в контролния панел в щаба на НотДриймс... Опция, която не е била предвиждана да се използва освен в извънредни случаи. Явно Океану не е вярвал, че Те ще ни съпроводят дотук.

– Нима сте били там, в Денвър? – опули се Нелим.

– Патрик беше, но той е по-специален. Като се върне, може сами да го попитате. – каза Михаил. – Е мъже, вече имаме две оръжия срещу Тях. – допълни тържествено той.

Ръката на Михаил инстинктивно потърси рамото на Дийн и се вкопчи в него. И това щеше да бъде прекрасно, ако не напомняше толкова много на поговорката за удавника и сламката.

* * *

Когато Михаил влезе в лагера, луната беше изминала половината от звездния си път и не бе съвсем ясно, дали това нямаше да се окаже последната ѝ разходка над разпенената реалност. Толкова неща предстояха да се случат.

– Михаил, търсихме те навсякъде! – рече Тил запъхтяно. – Мей е изчезнала.

– Кога?

– Преди около два часа. – каза Тил и гласът му заглъхна в гробовния писък на някаква нощна птица. – Питър се върна да я търси.

– Глупак. – извика Михаил. – Защо не го спря?

– Не можех. Имаше сигнал на източния склон.

– Само това ми липсваше. – промърмори Михаил. – Един влюбен идиот да погуби цялото селище. Когато човек излезе от системата – заобяснява той – връщането може да стане по зададени към Мозъка координати, което все едно означава подаване знак към Вирусите – „Елате ми сритайте задника“ или по вероятностен механизъм – Мозъка изчислява най-подходящата среда, която съответства на здравословното ти състояние. Това са територии с ограничена площ и означени в информационната банка, като най-подходящи. Можете да сте сигурни, че Вирусите имат пълния списък.

– На мен не ми е ясно – каза Нелим – нали Вирусите се размножават безконтролно...

– Кой казва това? – прекъсна го Михаил. – Системата има определен енергиен капацитет, чието превишаване означава срив във реалността. За щастие един вирус се моделира много по-сложно от човек, тъй като за него реалността е първична даденост, докато за нас не е. Нашите тела горе се самоподдържат и Мозъка извлича непрекъснато информация от ДНК молекулите ни за да визуализира изображение. Образно казано ние сами по себе си сме самоподдържащи се банки с информация. Вирусите използват друг подход – те „окупира“ фон. За Мозъка е без значение от кого ще получава сигнали, ето защо за да компенсират енергийния дефицит, Вирусите избират функционални форми, съчетани с ограничен обем информация – най-често това са различни птици. Но винаги се спазва едно определено условие – Вирус се създава на мястото на човек. Друго би причинило енергиен срив.

– Да, но хората също се размножават, нали?

– Така е. В известен смисъл Те имат интерес да повишат

числеността ни до един определен критичен момент, над който Мозъка реагира със свиване на реалността.

– И когато този момент дойде, те ще ни унищожат.

– Точно така.

– Какво ще стане с онова момче, горе? – попита Дийн след кратко мълчание.

– С Питър ли? От това се страхувам. – каза замислено Михаил и погледна нагоре. Нощното небе в Мартицата беше най-съвършената звездна карта, която някога беше виждал с очите си.

* * *

Патрик О'Брайн бе единственото лице в системата, което можеше да претендира да се нарича бог без да бъде уличен във високомерие. В границите на твърде сложната метафизическа определеност, неговите познания по модерна кибернетика и виртуално програмиране струваха колкото половината от самата система. Щастлива звезда го беше запратила в екипа на Мийвс отпреди Големия Бум и това го превръщаше автоматично в най-ценния инструмент на борда, а вероятно и на светлинни години разстояние. Океану беше подложил някои от сътрудниците си на сложен тест, имплантирайки в мозъка им чипове с контролни функции от по-нисък порядък. В режима на изчакване към локалните регистри на мозъка бе възможно да се подават заявки за отваряне на произволно избрани портали. Патрик бе един от тези сътрудници и определено единствения оцелял.

Тресащицето, в което Патрик беше попаднал при последния преход не му помагаше никак да установи местоположението си. Един от всеки двадесет опита беше успешен, но само ако преди това определеше точно географското си положение. Погрешно отворен портал може да го запрати сред тропическите гори край Амазонка на път за Норвегия или което е още по лошо – да го стовари в подножието на срутваща се лавина. Ето защо Патрик търсеше участък с малко съпротивление, който да съответства на посоката, в която искаше да установи преход.

– Махни се от мен, боклук! – изрева той по посока на една нищо неподозираща пиявица залепена върху бедрото му. – Вече се ядосах. Дяволски много съм ядосан. – извика той и замахна с ръка по посока на създаването след което направи отчаян опит да се затича. Това доведе до естественото му падение както в очите на местните обитатели така и в своите собствени, и като добавка в мръсната подлога на мочурището. Блатото го погълна като отдавна жадуван дар и показа всичките си

прелести без да му спести нито една подробност що се отнасяше до собственото му зловоние и мръсотия. Състоянието, в което попадна Патрик О'Брайн съществуваше във вселената с единствена цел да подчертае неоходимостта от обучаването на психотерапевти – колкото повече по-добре. Патрик определено се нуждаеше от най-добрия. Изправянето му във вертикално положение на забавен каданс можеше да отрази концепцията на Хичкок за появата на блатното чудовище. Черни капки пълзяха по челото и голата му брада и с весели движения се спускаха върху треперещите му ръце и колена.

Черни прилепи се спуснаха в нощта, убитият потрепна за последен път и филмът започна.

Патрик изкрещя, отвори първият изпречил се пред него портал и влезе в него, като за първи път в живота си не провери координатите на изхода.

Какъвто и да е той, си каза Патрик, по-лошо от това не може да бъде.

Той прекрачи решително напред и мъглата го обви в призрачния си воал. Патрик дори не се обърна за да види от какво се беше избавил – десет прилепа изкочиха от водата и се втурнаха подире му със сподавени писъци, но порталът се затвори точно пред тях и се заключи автоматично. Единият от прилепите бе успял да се провере наполовина и тази част от него, която беше останала в този регион плясна в калта, и изпърска останалите.

Това бяка Вируси.

Когато новата реалност го прие радушно и Патрик отвори очи, той откри, че се намира в средата на буен ритуал, който както изглеждаше се изпълняваше от играещи около огромен огън хора. Някои от тях носеха резбовани тояжки, върху които се мъдреха ухилени човешки черепи. Чак когато няколко игриви пламъка докоснаха босите му крака, Патрик разбра че е загазил. Появата му не направи особено впечатление на туземците, които се държаха така сякаш го бяха очаквали. Патрик се усмихна дружелюбно, както това правеше издълбаната тиква на Хелюин и се опита да излезе от пристягащия се обръч. Изглежда аборигените не приеха това за нормално поведение, защото започнаха да съскат, а един от тях хвърли отгоре му шепя плевели, които засмърдяха ужасно.

Патрик заснова около огъня с известна загриженост и потърси улеи към нови портали. Когато откри такъв, се опита да го отвори. Бледото сияние изгасна в мига в който жрецът хвърли дузина от ужасните си плевели в огъня. Патрик премигна неразбиращо – порталът така и не се

отвори. Той погледна смутено към жреца и отвърна на широката му усмивка с доста криво нейно подобие. Едва сега Патрик разбра, че беше попаднал в капан.

Вождът – висок и едър абориген му отвърна с отсечено кимане.

Михаил няма да е доволен. – помисли си Патрик. Вирусите му готвеха тази клопка от много време, знаеше го и въпреки това попадна в нея. Вероятността да се измъкне сух и невредим от тук не беше кой знае колко добра. Заслужавам някой да ми извие врата.

– Аз съм ваш гост! – каза сетне той с престорена вежливост. – Мога да ви науча на много неща. – каза Патрик и направи движение във въздуха.

Ръката му потъна в нищото и се върна оттам с малко гълъбче, което той пусна с грациозен жест. Вождът го гледаше с очи, които сякаш никога не премигваха. Той се завъртя плавно и когато мускулестите му гърди отново се огряха от силния огън, върху рамото му беше кацнал орел. Зловещата птица впи огнения си поглед в Патрик, след което и последните му съмнения се изпариха. Това беше Вирус. Незнайно по какъв начин, Вирусите бяха създали изкуствени създания в системата – тези аборигени и портал, който беше разпределително звено за други такива. Бяха го примамили тук и причината за това, Патрик, с голяма доза увереност знаеше, че не беше да го почерпят с вино и плодове. Те искаха да го убият. Освен ако...

Той напипа гривната под окаляната си риза и помахаше за последно сбогом. Ако превареше вируса, все още съществуваше вероятност да се върне в системата, ако ли не, неговият код завинаги щеше да бъде изтрет от регистрите. Без много разсъждения, Патрик предпочете първото. Огънят се развъртя във елегантна фуния, премеси се с нажежения въздух и пепелта, която струеше над него, и сетне го издуха от реалността.

* * *

След кратко колебание, достатъчно да зърне как дъхът му се стопява по вътрешната повърхност на прозрачния капак, Питър въведе личния си код и натисна бутона, който отстоеше на десетина сантиметра от дясната страна на рамото му. После чу шракащия звук от отключващия механизъм и приятен женски глас, който го помоли да изчака няколко минути за да се освободи крайника на хранопровода. Усети лек бодеж във вътрешността на бедрото си и лявата предмишница, където си спомни, бяха вкарани фиброиглите. После тези места бяха внимателно масажирани и дезинфектирани, а на повърхността им беше поставена

лепенка.

– Събуждането приключи успешно. – информира го гласът. – Приятен ден.

– И на теб. – промърмори Питър, след което мрачно изгледа плавното плъзгане на капака встрани. Той полежа още десетина секунди загледан в металния таван, който знаеше беше под на други ковчези като неговия. Ами сега? – помисли си, усещайки тежкия въздух, който се стовари отгоре му. Дишаше трудно и на пресекулки, но с времето нещата щяха да се влошат, така че трябваше да бърза. Мей беше някъде там, отвън или все още лежеше в своя ковчег. Дано само не беше изключила захранването.

Моля те господи, ако те има!

Питър се хвана за страничните ръбове на ковчеза и с мъка се изправи до седнало положение. Мускулите му изобщо не бяха във форма, въпреки ежедневиия масаж. Колко ли време са мислели, че ще пътуваме, онези глупаци? – помисли си ядосано той и се опита да прекрачи отвън. Когато стъпи върху металната пътека и се пусна от страничния кант, краката му се подгънаха и Питър се строполи безпомощно. Ударът с пода беше някак притъпен, може би резултат от ниското съдържание на кислород в кръвта му, но въпреки това съвсем реален. При тази мисъл Питър изтръпна, почувства се така сякаш се здрависа с електрожен или по-скоро целуна мълния. Независимо кое от двете беше по-близо до истината, той трябваше да внимава.

Внимавай! Чуваш ли? – каза си той. – Освен ако не искаш да свършиш с прекършен врат, като някой глупак, който е паднал от стълбата.

Въпреки това, когато със сетни сили се добра до нея, сърцето му изхърка за момент, а колената му затрепераха.

Ако падна от тази височина мога не само да си счупя врата, но и да обогатя пода с нова цветна декорация. – помисли си. Стълбите, които виждаше Питър бяха стотици, спускащи се от двете страни на тесния коридор и потъващи в сивата бездна като големи рибарски мрежи. Той затаи дъх и се хвана за парапета със силно подкопана самоувереност.

– Никакво връщане! – каза той през стиснати зъби. – Мей е някъде тук. – помисли си и лицето му помръкна сякаш някакъв глас добави: Ако ти стигне един живот да я откриеш...

Питър дишаше тежко и усещаше как силите го напускаха, но с волята на гладиатор и вярата на глупак, който е влюбен, той вкопчи ръце в стълбата и започна да слиза – отначало по едно стъпало, но после все по-бързо. Той знаеше, че Мей е от Денвър, беше му споменала някога

много отдавна, когато вирусите още не бяха дошли, а това имаше голямо значение, тъй като Денвър бе градът на Океану Мийвс. Оттам първо бяха започнали настаняването. Значи Мей също трябваше да се намира в някой от отсеците, които бяха близо до входната камера.

„Щастливците от Денвър!“ – още си спомняше заглавието в „NY Times“ отпреди отпътуването. Тогава беше спечелил, но се смяташе, че в Денвър бяха пуснали повече печеливши билети. Има ли значение щом моята Мей е в беда? Две съзли се търкулнаха по лицето му и за първи път от много време насам той усети соления им вкус, и попи от суровата им горчивина. Вярата му даваше сили да движи краката си въпреки огромните разходи на сили и въпреки тежкия въздух. Вярата, че ще открие Мей някъде там из дългите коридори. И после какво? Не беше си задавал този въпрос, но щом имаха храна... Имаха обаче и нещо много по-ценно – любовта си. Само трябваше да намерят два празни ковчези в съседство. Едва ли щеше да представлява проблем.

Дали беше толкова красива, колкото и в системата? Несъмнено. Самата мисъл, че я докосва с ръце и я целува, караше Питър да лети. Вируси! Ха. Как ли пък не! Вървете по дяволите!

Колко време беше слизал? Минути? Половин час? Ако се съдеше по треперещите му ръце и изпушилия от напрежение мозък трябва да са били много часове. Започна да свиква с бледата светлина и гладките стени. Стъпало след стъпало. Минута след минута. Една капка пот се плъзна по брадичката му и се понесе надулу. Ръцете му също бяха влажни. Питър реши да отбие на следващия етаж и да си почине. Когато стигна необходимата височина, той хвана с една ръка парапета, а с другата се отблъсна от стълбата. Стъпи внимателно върху надупчения под и се загледа в безкрайната редица от ковчези. Почувства, че е жаден. В далечината се чу шум, който твърде приличаше на търкаляне на варел по... ами надупчен под. Наоколо имаше само празни ковчези и Питър побърза да се напъха в един от тях на капака на който пишеше RHYL-435D.

– Дано не си бил болен от нещо заразно Фил. – каза Питър и капака се затръшна над него. Страхът караше адамовата му ябълка да подскача и стомахът му да се гърчи подобно на умиращо животно.

Какво да очакваш от стомах, който не вкусвал храна от години?

– Моля, стойте неподвижно! – Питър усети познатото убождане и изпъшка. – Благодаря.

– Моля. – отвърна раздразнено. – Винаги съм на разположение.

Трябваше да минат около две минути за да започна да различава

приближаващата процесия. Питър не беше чувал нищо до този момент за поддържащите работи и когато ги видя за първи път, ако не бяха безкрайното му учудване и уплаха със сигурност би се разсмял. Дявол знае, кой беше конструирал роботите, но явно е бил човек, който е смятал раците за безкрайно красиви животни. Това разбира се, не беше съвсем вярно, защото, роботите имаха лек отенък на настъпана богомолка и черпак за супа, което пък моментално им осигуряваше участие в конкурса за най-идиотска машинария на хилядолетието. Как би се почувствал дядо Мраз, ако види монтирани ауспух и ръчна спирачка върху някой от своите северни елени? Е, Питър вече знаеше отговора. Когато шумът се приближи и роботите, вече не изглеждаха само уродливи, а бързо се издигнаха до апотеоз на слабоумното изкуство, за което Питър не се съмняваше, че си имаше, и основателна причина от гледна точка на функцията (на кой му пука за естетика на едно обезлюдено място) ясно се видя, че те бяха два, и мъкнеха нещо тежко.

Процесията мина в непосредствена близост с ковчега на Питър и от устата му се отрони само едно „Ааах“, когато видя, че това „нещо“ беше не друго, а труп на човек. Едната му ръка беше положена върху тялото, а другата се клатеше безжизнено.

Къде ли го носят? – помисли си той и внезапно се сети, че той самия лежи в празен ковчег. – Сигурно ги изхвърлят в космоса или пък ги смилат. – При мисълта за последното Питър се разтрепери. Беше чувал, че на Земята го правеха, но не можеше да бъде съвсем сигурен, че тук положението е същото. Той побърза да изключи хранопровода, тъй като реши, че най-добре ще бъде ако ги последва. И без това нямаше ясна представа накъде да върви. С периферното си зрение видя как единия от роботите закачи „щипките“ си в улеите от двете страни на перилата, след което подхвана с трети израстък тялото и се засмъква надолу. Другия робот го последва. Така Питър получи нагледен урок по функционална анатомия, а когато отново се измъкна навън, тежката смрад се напъха още по-безмилостно в ноздрите му. Той заслиза колкото се можеше по-бързо, тъй като шумът от роботите вече заглъхваше – метално ехо, което ако си принуден да слушаш повече от една работна смяна много скоро ще се наложи да поздравяваш психиатъра. В сравнение с него пантите на рждясал автомобил бяха тиха вечерна музика.

Питър се прокрадваше по дългите коридори с умение на пенсиониран мелничар, който освен всичко останало проявяваше всички признаци на една прогресираща бронхиална астма. Ако имаше всичкото богатство на света, той пак би го дал за галон чист планински въздух. И

всичко това би било прекрасно ако странни черни фигури не се гавреха със замътненото му съзнание и не го караха да залита пиянски върху блестящия метален под.

Сипи още едно Байрон! – каза мъртвеца и потрака с веригата.

– Още малко. – каза Питър на полуексплоадиращото си съзнание. – Още пет крачки и съм там. Победителите са винаги там и чукат кралицата на випуска! – той понечи да избърше мокрото си чело с потни длани.

Краката му се подгънаха отново и пода се надигна към него с ужасяваща бързина. Ако не беше болката при удара, ужасяващо истинска болка, Питър би се заклел, че се намира в приказка – най-страшната, която е чел. Но той така или иначе нямаше летящо килимче, а трябваше по най-бързия начин да си замъкне прелестите до някой ковчег, защото проблемът с кръговрата на веществата беше на преден план, а мисълта да го наблъска в месомелачката не го очароваше ни най-малко. Не и преди да е видял Мей. Не и преди да я е целунал. Този път истински.

Преди да успее отново да се надигне, той видя как роботите потънаха зад някаква двукрила врата и тя се затвори подире им като завесата в градския театър. Достигнал границата на възможностите си в незавидното полуизправено положение, Питър се хвана за първата изпречила се насреща му стълба и само невероятната му воля за живот го придвижи нагоре. Когато легна в ковчега той вече беше полумъртъв.

Този ден роботите направиха около петдесет курса. В един от тях отнесоха тялото на Михаил. Питър още не знаеше, но той беше извадил невероятен късмет – през цялото време те търсеха него, защото беше сторил нещо непостиимо – оживя. Вирусите бяха установили контрол над бордовия компютър и следователно върху всички поддържащи системи на кораба. Нещо, което никой самоизключил се от системата не можеше да проумее. Ето защо всеки новодошъл първо търсеше помощ от „кухненските“ работи, а те го отвеждаха право в ... ами в кухнята.

* * *

Алармената инсталация започна да пищи и фаровете замигаха истерично подплъгвайки усещането, че се намират в центъра на торнадо. Дийн извади играта от джоба си и се взря в мътния екран. Някой изпревари мислите му.

– Бягайте всички! Вируси!

За броени секунди небето се изпълни с тъмните силуети на хиляди прилепи, които направиха нощта по-черна от въглен. Луната беше

избледняла като лицето на млада вдовица, а ужасните писъци, които се изстрелваха като куршуми отгоре можеха да вдигнат мъртвец. В настала паника хората започнаха да изчезват – един след друг, като снежинките, които са имали смелостта да паднат в някоя локва. Прилепите прелитаха над тях, обгръщаха ги в черната си мантия и ги изключваха. Просто и ефективно. Какво може да каже за драмата на един заек, изгладнелият вълк?

Всеки човек си имаше код, с който биваше разпознат от Мозъка – като билетчето, без което те изхвърлят от лунапарка. Вирусите се докопваха до него и арогантно го присвояваха, оставяйки човека напълно беззащитен на следващата проверка, която беше приблизително след... 0,003 секунди.

В системата имаше нарушител.

БУМ! Изчезваш!

В системата нямаше грешки.

– Бягай! – изкрещя Михаил. – Спасявай се както можеш! – един прилеп мина опасно близо до него и почти му отнесе скалпа. – Ти си последната ни надежда. Научи другите...

– Аз мога да помогна – изграчи Дийн и протегна ръце нагоре.

Една противна мишка припламна в зелено и напусна системата. Ка-то страничен ефект, върху долината се спусна мъгла и я удави в призрачно – сивия си отблясък. За разлика от хората, вирусите умираха. Макар и смъртта да нямаше физически израз, Мозъкът я отчиташе в регистрите като човешка.

Пак бутнаха някой от шанцата. Ръждявай в мир!

– Чу го Дийн! – каза Нелим. – Ти си прекалено ценен за да умреш. Можеш да използваш дарбата си за много по-важна кауза – иди при другите и ги научи да убиват. ДА УБИВАТ ГАДНИ, ШИБАНИ ВИРУСИ! – той се наведе за да избегне удара. – Сега разбирам, че това е единствения начин да спасим каквото е останало от нас.

– Аз не мога, Нелим. – по бузите на Дийн се стичаха два ручея и той припряно ги размазваше върху изпръхналата си кожа – Не мога да се справя сам.

– Тръгвай! Чу ме, хлапак...

– Нелим! – изкрещя Дийн и се хвърли напред. Прилепът тъкмо се готвеше да забие острите си нокти във врата на мъжа, когато срещна влажните пръсти на Дийн и избухна в зелени искри. Този път небето се раздра от мощна светкавица, която освети цялата долина и заслепи много от хората.

– Глупак! – Михаил се приближи до него, като влачеше огромното си тяло в прахта. – Ако още веднъж го направиш собственоръчно ще ти извия врата. – От разкривените му устни се стичаше слюнка примесена с кръв. Половината от ризата и дясната му ръка до предмишницата бяха обляни в кръв, а зад него се виеше дълга кървава диря. – Тръгвай! Трябва да откриеш Патрик О'Брайн. Върви!

Няколко прилепа вече разбраха откъде идваха основните им проблеми и насочиха усилията към премахването на Дийн. Те пикираха близо до него, не успяваха да го докопат и се извисяваха към звездите, отново, където се прегрупирваха за нов удар. Дийн протегна ръце и прати два от ТЯХ към неизследваните пситронни полета. Едри капки забараниха по сухата земя и постепенно преминаха в силен порой. В създалата се суматоха Дийн се затича към гората, като умело затъваше до глезените в кал. Ръцете му бяха зачервени и го боляха, но повече го болеше отвътре. Сълзите му напиреха като непослушни кутрета, завтичаха се надолу и се сливаха с дъжда.

– Дийн! Пази се... – изрева Нелим, но не успя да довърши тъй като гласът му потъна внезапно в тъмнината.

Дийн не го чу. Беше прекалено далеч, а ревът на бурята превръщаше всеки говор в мравешки шепот. Михаил се обърна, видя тънкия дим, който струеше от мястото, където лежеше Нелим. Два прилепа бяха започнали да набират скорост и пикираха ниско под заслона на дърветата по посоката, в която изчезваше Дийн. Движеха се точно срещу него и сякаш да минат на две крачки от мястото, където лежеше Михаил. Той дори не дочака мисълта да се зароди в главата му, скочи, направи крачките и ги посрещна с гърди. Две червени петна се появиха върху гърба му и разкъсаха ризата.

Мозъкът обикновено не преувеличаваше в генерирането на визуални модели, що се отнасяше до физически деформации и ги съгласуваше много точно с болката, която предизвикваше събитието. В този момент той обаче определено бе затруднен, тъй като ефектът, който породил сблъсъка, многократно превишаваше прагът на болка в човешкото тяло. Ако трябваше да отрази събитието по достоверен по разрушение начин, то Мозъкът трябваше да зарине цялата долина в отломки тъй като силата на експлозията, която породила унищожаването на вирусите бе достатъчна да помете всички хълмове и да изкопае кратер с десетки километри в диаметър. Ето защо, Мозъкът, се подчини на директивата за запазване целостта на Матрицата и пренасочи енергията към разместването на няколко тектонични пластове в тихия океан, въпреки че това

промени силно спрединга на океанското дъно.

В гърдите на Михаил избухна пожар и трябваше да се разрази буря доста по-силна от тази за да го потуши. Буря, която да помете и измие всички вируси. Завинаги.

По устните на Михаил заигра тънка усмивка.

– Знам как да ги спрем. – изхълца той. – С гърди! Но... вече е късно. – Той залитна напред и се плъосна в калта. Устата му се изпълни с тиня. – Пази се... Дийн... и дано... откриеш... Пат...

Михаил беше първият човек след инвазията, който издъхна не поради изключване от системата, а в резултат от собствените си рани. Тялото му потръпна там горе в смъртна агония, изтърва една нечута от никого въздишка и се отпусна. Електронният детектор установи, че смъртта беше настъпила в резултат от силно претоварване на психичната мозъчна доминанта от действие, което можеше да се отчете като разкъсване на важни анатомични органи. Критично бе понижена мозъчната консумация на кислород, което всъщност доведе до настъпването на смъртта.

Индивид преживял подобен инцидент ставаше по-луд от луд в зала с криви огледала и следователно се превръщаше в опасност за цялата система. Ето защо Мозъкът го убиваше на момента.

Реалността беше по своето опасна и смъртоносна. И Михаил прекрасно знаеше това...

* * *

Питър беше прекарал вече повече от пет минути в размисли по неския въпрос как да отвори проклетата врата, изпречила се на пътя му. И колкото повече се задълбочаваше в размишления, толкова повече му се натрапваше идеята, че мозък подложен на кислороден дефицит струваше колкото продупчена от куршум монета. И това се отнасяше не само за неговия собствен, а важеше в пълна сила и за централния биоелектронен Мозък, който отговаряше за системата.

Въпреки, че разполагаше с тази информация, Питър не можеше да я използва по причини, включващи една масивна и по своему дебилитетна врата, и куп неизречени проклетия, които биха пожънали страхотен успех сред не един строителен работник. Питър не беше от хората, които с лека ръка изпускаха нервите си и изобщо не се вълнуваше от онези малки неща в живота, които понякога правеха денят ни да изглежда като храната преминала веднъж през стомасите ни. Това, което се опитвам да кажа е, че когато осветлението угасна той беше съвсем малко ядосан.

Кръвта му все още течеше в естественото си русло и движеше ноцожните количества кислород към жадуващите му клетки, така както керванът прекосвяваше пустинята с едни мършави наглед, но съвсем годни за употреба камили. Но организмът на Питър вече беше реагирал срещу хипоксията с увеличена продукция на еритроцити и на едно вещество в тях наречено 2,3-ДФГ, което увеличава афинитета на хемоглобина към кислородните молекули.

Той беше съвсем мъничко ядосан, когато изкълчи китката си, падайки върху нея и малко повече, когато ритна една метална подпора във фойето, която поради дявол знае какви съображения не беше забелязал на идване. Седнал по турски пред „райската“ порта и разтривайки поразените си места той с мъка забеляза отражението на светлината, която се приближаваше към него. Процесията се носеше мудно, като ладията над река Лета, само че в доста по-призрачен вариант и странно защо, но извикваше в спомените му образът на Преследвачът с резачката. С дихание, което можеше да вкочани северна мечка, Питър се отдръпна на пръсти в най-отделения ъгъл и зачака.

Дано само не се включи осветлението! – помисли си той.

Когато роботите приближиха, Питър видя двата трупа върху носилката, която сега беше по-голяма от онази, която видя първия път. Единият беше на полуголо момиче, по-младо от Мей ако се съдеше по съвсем малките му розови гърди, а другият беше на мъж, чието лице Питър не виждаше поради това, че беше извит с гръб. Светлината падаше косо върху телата и придаваше въсьчен цвят на кожата им, въпреки че по бузите на момичето все още личеше слаба руменина. Върху гърба на мъжът личаха белези от електрошок. Роботите ги бяха нахвърляли върху носилката все едно бяха счупени кукли, кукли с които си бяха играли слабоумни деца.

Малко оставаше на Питър да зариде и с това да привлече вниманието на роботите. – Копелета! – мислеше си той. – Тя е била сигурно на не повече от тринадесет. Гадни шибани копелета...

В главата на Питър се зародиха много въпроси, но още преди да узреят, вниманието му беше привлечено от шум на отваряща се врата. Питър напрегна зрението си по посока на жадуваното от него събитие, но за жалост ъгълът под който беше застанал не откриваше пред него добра видимост. Това, което с мъка успя да види бе приближаването на един от израстъците на робота към някакъв слот в отгатышната греда и нервното примигване на дузина лампички.

Значи тези проклетници държат ключовете към всички врати. –

помисли си не без тревога Питър. Тъмнината все още беше пълен господар на кораба и това даде възможност на слабото момче да се провери под падащата като гилотина врата секунда преди тя да разсече тялото му. Роботите вече бяха напреднали с около десетина крачки, той чуваше стъпките им в тъмнината и проклинаше горещо човекът създал първият Вирус. Бяха попаднали в коридор идентичен на първия и само господ знаеше колко такива още трябваше да прекосят преди да достигнат сърцето на кораба. Десетки етажи, редици от ковчези, които бяха дълги километри, половината от които бяха празни се нижеха в злокобна последователност около Питър и отваряха огромна, изпълнена със страх дупка в душата му.

Това трябва да е сън – мислеше си той. Но после чуваше равномерното потракване на роботите, придвижвайки се към следващата врата, където го очакваше същото – хиляди празни ковчези. Истината го опари като нажежено желязо – корабът се обезлюдяваше.

Преминаха през още три врати. Два от коридорите бяха идентични с предните, а третият бе по-широк и сключваше кос ъгъл с останалите. Той беше извит под формата на окръжност, което даде повод на Питър да предположи, че приближаваха центъра. Стигнаха до масивен портал, върху който беше вградено контролно табло. Този път в подаването на сигнала участваха двата робота, застанали успоредно до таблото с носилка в ръце, те поставиха последователно крайниците си в обозначено индикаторно място и зачакаха. Измина цяла вечност преди онези лампички да замигат в лудешката си последователност и вратата да се отвори с безшумно плъзгане встрани. Мракът все още обгръщаше палубата и с хлапашка непредпазливост Питър се шмугна през вратата досами роботите.

Когато вратата се затвори след тях, той чу как роботите свиха вляво и след броени секунди се спускаха надолу по тръбопровода. Питър направи три крачки с блуждаещи в тъмнината ръце и спря, тъй като напипа хоризонтална метална тръба. Уловен за нея продължи да се движи напред докато не стигна тръбопровода по който се бяха спуснали роботите. Далечните шумове, които достигаха до него, му даваха повод да мисли, че е попаднал в огромно помещение, около което терасовидно се вдаваха безброй много поднива, идващи от коридорите във вътрешността на кораба. Ноздрите му се обляха с въздух, който беше обогатен на кислород и ако преди броени секунди не беше видял трупове върху носилка, със сигурност би изпаднал в луд възторг.

Беше изминал не повече от двадесетина крачки, когато светлината

се включи и прободе очите му. Той се олюля, скри погледа си от искрящия ад и се хвърли към противоположния ъгъл. Стоя свит на кълбо приблизително пет минути, докато пулсът му не се нормализира и очите му придобият малко по-читав вид. Тъкмо се чудеше дали си струва да се изправи, когато до ушите му достигна пронизителен женски вик:

– ...показва... Ще умрете... Кевин не се ... давай...

И после замлъкна така внезапно както беше започнал. Питър се изправи с охкане и се дотътри до парапета. Когато най-сетне се улови за студената тръба и успя да фокусира погледа си, гледката долу го зашемети така, че краката му се подкосиха, и той едва не се изсипа в бездната. С мъка се задържа върху платформата, обърна се, удари главата си в стената, след което зариде в шепите си и се срути върху ожулените си колене. Сълзите му пареха и той ги усещаше как капеха от зачервените му очи, търкаляха се по бузите му, и мокреха дланите му. Тъгата се изливаше на пресекулки, той хълцаше, бършеше очите си, а раменете му се тресяха като листата на петуния под силен пролетен дъжд. Това, което видя го зашемети толкова силно, че замалко не отнесе разсъдъка му. Той не искаше да приеме видяното за вярно, но страхът вече беше свил своето трънливо гнездо в сърцето му и го възпираше да се обърне, така както се случва, когато нашите най-страшни кошмари се окажат наяве.

Накрая Питър набра смелост, но вече коленичил, той измина колебливо разстоянието до ръба, легна там и притаи дъха си. Рядък пушек се виеше нагоре между етажите и обвиваше стълбите в призрачна сивота. Пред очите му отново се разкриха картини, които не беше виждал в никой филм на ужасите. Виждаше ясно платформите, върху които бяха положени банки с формата на цилиндър, изпълнени с кехлибарено-прозрачен разтвор, банки в които плуваха човешки тела. Не толкова го плашеше детайлността на пейзажа – ужасът, който се четеше в очите на хората, техните мозъци, които бяха обелени като прясно сварени яйца, колкото необятността му.

Ето къде значи са носели телата. – помисли си Питър с поглед зареян сред плетениците от кабели и тръби, които се виеха между банките и се простираха много по-далеч, отколкото се простираше собственият му взор. Всички кабели излизаха от огромна полупрозрачна тръба, която преминаваше през центъра на всеки етаж и се простираше по цялата ос на помещението. Около някои банки се суетяха роботи – бъркаха с най-рафинираните си в течността и манипулираха с телата, които плуваха в нея. Правеха разрези, отнемаха части от органи, присаждаха други и там където работеха те, течността розовееше. Всички тела, бяха със свалени

мозъкови части на черепа. От своето място Питър виждаше артериите, които покриваха мозъчните обвивки и оптичните кабели, промушващи се подобно на пиявици между отделните мозъчни дялове. Централната тръба от която излизаха всички останали, пулсираше в жълто и огряваше целия спектакъл на всеки три секунди. Питър не знаеше със сигурност, но и без да е участвал в конструирането на кораба можеше да се досети, че това бе главният Мозък, който синтезираше реалността. Всички човешки мозъци бяха включени към него.

Включително и този на Мей? – неизбежният въпрос припламна в главата му като бенгалски огън. Вирусите знаеха, къде се намира тялото, чийто приемник изключваха от системата – Мозъкът го регистрираше веднага след като получи информация за невалидния код. Така че роботите просто отиваха там и го вземаха. Питър вече знаеше това, както също, че вирусите не знаеха къде се намира неговото собствено тяло поради това, че беше напуснал доброволно системата.

Вирусите манипулираха Мозъка.

Те бяха окупирали също и бордовия компютър, и целият поддържащ персонал. Това което Питър все още не проумяваше бе, защо включваха хората към Мозъка? Значи все пак те им бяха необходими.

Но за какво?

Тънки метални пътеки свързваха балкона на който се намираше Питър с платформата в средата на залата. От едната страна на всяка пътека се спускаха тръбопроводи, които роботите използваша за придвижване между етажите, а другата беше опасана с парапет. Питър пое внимателно по парапета, знаейки, че връщане назад няма. Той се подпираше боязливо с една ръка и внимаваше да не поглежда надолу, където го чакаше едно много дълго пътуване докато стигне дъното. Извървя десетте крачки, които го делиха от платформата и си отдъхна с облекчение.

Той се приближи до една банка и се вгледа внимателно в плуващото тяло. В ноздрите на мъжа бяха прокарани две прозрачни тръбички по които течеше въздух. Трупът се носеше безпомощно в средата, но когато погледна очите му те като че ли не бяха безизразни – Питър видя как зениците на мъжа се свиха, когато той се приближи плътено до банката.

Той е жив! – помисли си Питър. – Значи не ги убиват. Трябва да намеря Мей! – той рязко се обърна и се облещи на работа пред него. Какво... – мисълта се опита да се отскубне парализирания му мозък. – ...става тук... по дяволите?

Последното, което Питър видя бе една синя искра изкачаща от

накрайника на работа. Една доста мощна искра.

Той дори не направи опит да се предпази.

* * *

След една стандартна година

Патрик се суетеше около новото си изобретение – самостоятелен кислородопреобразувател и не без гордост оценяваше всичките му достойнства. Вече нямаше нужда да мъкнат тежките кислородни бутилки, нито пък да излагат живота си на опасност там горе, докато чакат да ги заредят от някой ковчег.

– Ела тук. – каза той. Когато момчето се приближи той му нахлузи маската и натисна стартовия бутон.

Машинката забръмча и започна да работи – зелена индикаторна светлинка показваше нивото на кислорода в преработения и филтриран въздух. Патрик го беше нагласил на 21 % – колкото беше на Земята. Всяка друга стойност бе означавана като критична от червена индикаторна лампичка.

– Е как е? – попита гордо той.

– Вони като разложена кукумявка. – избоботи момчето.

– Трябваше да те оставя на роботите. – каза троснато Патрик. – Сега щеше да плуваш опулен в някой варел.

– По-добре отколкото да живея като някой плъх. – изхили се Питър. – Пък и нямаше да се налага да гледам всеки ден брадясалата ти физиономия.

– Ха, кой го казва. – извика Патрик. – Мистър девствен мустак. Ти 'що не се обръснеш бе, тъпчо?

– Защото провали всички неща, които можеха да послужат като самобръсначка в създаване на... този боклук. – той посочи маската. – И този и другия...

– Но ми благодари, когато ти спасих задника онзи ден, нали?

– Глупости, можех и сам да се справя. Онзи робот беше пълен левак. Когато ти се появи вече го бях разглобил.

– Да де, само дете ти беше опърлил въшливия задник.

– Внимавай какво говориш, защото ще ти навра тази вехтория в твоя собствен източник на зловония. – Питър раздрусаме самоделния лазомет.

Къс сигнал прекрати спора.

– Хопалааа. – някой ходи отгоре ни. – каза Патрик.

– Колко са? – Питър моментално промени изражението си. С малко

повече финес би заприличал на изгладнял вълк.

– Четири или пет. Вържени са.

– Я да погледна – той избута Патрик от монитора. – Дали знаят че сме тук?

– Не вярвам. Вълнопреобразувателя не показва отклонения.

– Да вървиш на майната си с твоя идиотооблъчвател. – тросна се Питър. Аз няма да стоя тук със скръстени ръце.

– Никъде няма да ходиш. Много са.

– Страхливец. – извика Питър и започна да се катери по стълбата. – Ако все още не си се посрал от страх ела и ми помогни.

– Кой ме запозна с теб? – изпъшка Патрик и нарами лазомета си. – Ще минем от задня остсек и ще ги нападнем в гръб.

– Да съм казвал обратното? – ухили се Питър. – И ...благодаря за маската. Наистина си я бива!

– Само така си мислиш. – каза Патрик и се шмугна в отворения люк.

Когато излязоха на повърхността внимателно затвориха капака и огледаха коридора. Патрик погледна монитора и посочи с пръст вдясно от себе си – роботите бяха в съседното помещение. Мъжете тръгнаха към най близката врата и я отвориха – Патрик беше приспособил няколко крайника за тази цел. Той предпочиташе да си ги набавя от „Санитарите“, които бяха леко вържени и почистването им беше фасулска работа. Откакто започнаха да нападат обаче се появиха и другите, които бяха тежко вържени, и които Питър наричаше „тъпите каски“. Вдясно от тях се намираха пет от тези сладури. И ги търсеха.

Питър се промъкна през вратата и зае позиция зад една правоъгълна подпора. Той изчака Патрик да се качи на горното ниво и с тихи стъпки започна да се придвижва към роботите. Когато ги наближиха достатъчно Патрик сигнализира на Питър като повдигна последователно три пръста.

Питър преброи бавно до три, ухили се като прецизно оглозган череп и натисна спусъка.

Умреете гадини! Дано се гърчите дълго в тенекиения ви ад!

* * *

Дийн беше събрал мъжете на хълма. Жените и децата стояха в гората и пазеха селището, макар че те се биеха не по-зле. Дийн започна да говори, отначало тихо и колебливо, но в последствие все по-уверено. Силата, която потече във вените му се смеси с натрупаната ярост и

омраза, образува монолитна композиция, и се разля по цялото му тяло като от време на време го караше да потреперва и стиска юмруци.

Дийн говореше през зъби, гримасничеше и думите му изгаряха тъй както гореше сърцето му, но той разпалваше същите чувства и у тези, които го слушаха, караше ги да консумират яростта си, да я превръщат в сила. О, той беше развил силата си, беше се усъвършенствал – можеше да помести цели планини, ако поискаше. Волята му можеше да прекърши най-дебелия дъб, да стоши най-твърдия камък, да пресуши най-дълбокия вир. Да убие безброй вируси, когато дойдеше времето за това. Той беше обучил своя армия, беше калил стотици мъже в много битки. Беше повярвал в съдбата си и я беше споделил с много други. No more mr. Nice Guy!

Той хвърли последен поглед по насъбралото се множество.

– Надявам се сте запомнили всичко, което ви казах. В градски бой всичко е възможно, дори срутване на цели квартали от жилищни блокове. И дано в този случай сте с каска на главата.

Един мъж отиде до Дийн и го стисна за рамото. Като бивш военен той организираше тактическата страна на предстоящия набег. Изправи се до момчето и заговори с шлифования след дълги години по полигоните глас.

– Не се разделяйте. Ходете винаги по групи и действайте заедно. Ще накажа всеки, който пренебрегне заповед. Целият град е пълен с вируси и няма да позволя безразсъдство. Саморъчно ще изключа всеки, който причини смъртта на другар. Ясно ли е?

Редиците зашумяха.

– Ако обстоятелствата изискват де се разделим? – попита някакъв глас.

– Кой каза това? – попита полковникът и сивите му очи огледаха критично множеството. – Май съм ви надценил. – смъмра той – Дийн, ти уверен ли си, че всички тук преминаха теста?

– Да. – каза Дийн. – Без изключение.

– Явно е трябвало да проведем още един тест, където да отсеем кретените. Всеки... – извиси отново глас полковникът от което острите му скули изпъкнаха още повече – ...екип представлява бойна единица. Липсата на комуникация по време на битката, лишава единиците от централно командване. Самото естество на радиото обезсмисля използването му. Вирусите ще са там и ще са изляли половината от главата ви докато още въртите копчето на честотата. Ето защо трябва да се действа светкавично и координирано, ако ви е мил живота. Разделянето на екипа

означава смърт, защото вирусите ще атакуват първо вас. Ако екипът ви все пак се разформирова, присъединете се незабавно към друг екип. Други тъпи въпроси?

– Да! Каква е наградата за изкормен Вирус полковник?

Из тълпата се разнесе смях.

– Каква е наградата ли? – подсмихна се полковника. – Ами тя е да го очистиш и сервираш за обяд. – и после изрева: – ТРЪГВАЙТЕ!

Мъжете започнаха да се спускат по склона и мракът постепенно ги погълна – като самотна вълна малките раковини по плажа. Долу се простираха светлините на Денвър – градът, в който имаше най-много вируси. Израснали от нищото, еднакво силни в тяхната простота и мисловна енергия, те се бяха превърнали в разум, който беше обсебил цялата система. Те не биха се колебали да убиват за да я запазят. Много от мъжете, които нямаше да се върнат знаеха това, защото вирусите се бяха научили и да вземат живот, не само да изключват. И го правеха по най-жесток начин.

Енергията, необходима за формирането на вирус, колкото и много да беше тя, не можеше да се сравнява със сложността на процеса водещ до създаването на зрял човек. Да се обучи този човек да мисли и да убива трябваше не по малко енергия и време. А хората време нямаша. Тези от тях, които щяха да оцелеят и представа си нямаша какво им готвеше бъдещето. Ако знаеха, биха се изключили от системата. Още тогава.

Докато все още можеха да го сторят.

* * *

– Това няма да го ям! – извика Питър. – По бузите му беше набола рядка брада, а косата му – черна като абанос, беше дълга под раменете и пристегната в конска опашка под тила.

– Ще ядеш. – кротко каза Патрик, който беше полегнал на самоделния хамак и драскаше нещо върху една метална плоча. – За идните поколения.

– Имаш от онази гнусотия върху зъбите си. – каза отвратено Питър и блъсна паницата. – Писна ми! По-добре да престанем да разлагаме лайната си в химическата тоалетна – така поне със сигурност ще серем това, което сме яли. – каза нацупено. – И престани да скърцаш с този пергел. Лазиш ми по нервите!

– Ако веднага не спреш да се правиш на климактерична истеричка, ще те дам на роботите. – Патрик се ухили. – Така те ще направят суфле от теб, а аз най-сетне ще се почувствам самотен, което пък е като

коктейл в Риц, пред твоето мрънкане.

Питър направи обидена гримаса и подуши храната в купата под портативния синтезатор.

– Ако някой ми каже, че ще живея още сто години, ще се самоубия на минутата. – каза той и изгълта съдържанието в купата с умението на фокусник, който държи изпит пред съюза на слепите. – Гадост! – жално изхълца Питър.

Докато преглъщаше и последната хапка из кораба се разнесе оглушителния вой на сирена. Приблизително по това време, Дийн и неговия отряд приключваха с остатъците от Вируси в седалището на Нот-Дриймс. Но това далеч не бе всичко.

Ако хората в системата бяха развили и осъществили плана си последователно, започвайки с изселване на сили от граничните райони, то със сигурност нещата нямаше да се развият по този начин. Вместо това Дийн нахълта в тяхното свърталище размахвайки заплашително пръст, одра кожата на най-мощните от Тях и си ги закачи на пояса. Не е документирано еволюирал вирус да развива паралелни нервни механизми аналогични с човешките чувства, но по реакцията им можеше да се отсъди, че Те здравата се бяха изплашили.

Вирусите изиграха последния си коз.

– Какво става? – извика Питър.

– Знам, колкото и ти. – тросна се Патрик. – Някой от онези тенекиени кретени е задействал аварийния сигнал.

– Господи, ами ако се блъснем в астероид?

– Млъкни и се приготви за излизане. Отиваме да проверим.

– Дали е разумно, Пат?

– Ха! Кой ми говори за разум. – изкиска се Патрик. – Прияли му се на лъва скакалци. Ти си разумен, колкото пръдната ми е концерт за фогот и оркестър на Верди. Хайде!

Двамата излязоха през тесния люк и предпазливо се придвижиха до първата врата. Сирената виеше все така оглушително, но на повърхността шумът беше наистина непоносим – почти колкото в някои изправителни домове на Земята, където единственото занимание на пребиваващите бе да намажат паркета с мозъка на някой от персонала. Целия кораб беше огрян в червена светлина, която мигаше истерично и можеше да вдигне на крака инвалид. Изглеждаше така, все едно дяволът бе вдигнал техно-купон пред райските порти.

Стигнаха до коридор с две разклонения.

– Сега накъде? – попита Питър.

Патрик посочи с ръка левия коридор.

– От тук се стигаше до централния отсек, нали?

– Какво? – изкрещя Питър с ръка около ухото си.

Патрик му посочи със знаци ходене, сетне спря в центъра на дланта си, където със свити в окръжност пръсти описа във въздуха дълъг цилиндър явно обозначаващ Мозъка. Питър повдигна дясната си ръка и с разперени пръсти я развъртя встрани от дясното си ухо.

– Колкото и теб. – ухили се Патрик.

– Само че аз не съм кастриран Дебил с мозък на сварена кокошка! Ако ти се мре, моля. Аз имам намерение да поживея още малко.

Патрик продължи усмихнат напред. Ръката му леко потрепваше върху спусъка на лазомета, но въпреки това се чувстваше превъзходно. Най-сетне се случи нещо интересно. – мислеше си той. – Хлапето умира да се заяжда.

Патрик провря електронният шперц през процепа и зачака докато броячът закова на нулата. Механизмът отвътре изщрака тихо, но тъй като алармата все още не беше изключена, никой не чу. Патрик изчака още десетина секунди преди да извади картата.

– Хайде! – кимна Питър. – Какво чакаш? Отваряй!

– Трябваше ми някой да ме окуражи! – ухили се Патрик и натисна дръжката. Много бавно. И предпазливо.

Вратата се отвори безшумно. Те влязоха в централния отсек и вдишаха свежият въздух, в който сега се носеше някакъв странен мирис. Доста по-късно тази вечер, когато Патрик с треперещи пръсти щеше да извърши анализ на веществото чрез портативният детектор на масови спектри, щяха да разберат на какво точно мириришеше. На смърт.

– Къде са се изпокрили всички?

Патрик повдигна озадачено рамене и донагласи ремъка на лазомета върху рамото си (понякога портативните инструменти тежаха цял тон). Питър вървеше на две крачки зад него и се озърташе като недохранено куче в колбасарски магазин. Светлината беше станала малко по-силна от обикновено и опитното око на Патрик установи, че тя продължаваше да се усилва.

– Сигурно са открили енергиен теч. – каза той.

– К'во? – опули се Питър.

Патрик махна отегчено с ръка и стъпи на пътеката, която свързваше балкона с платформата. Отдолу зееше ужаса и само господ знаеше колко време може да издържи човек, който прави небезопасен полет към майката Земя (в случая изкуствена гравитация) без да му се пръсне

сърцето. Патрик не искаше да узнава. Той премина разстоянието като котарак върху хлъзгав покрив и помаха на Питър да го последва. Последния не изруга само защото беше затъкнал нож между зъбите си, но въпреки трудностите, успя да изостави предразсъдъците си – като обезчестен младеж, маструбационен комплекс и забалансира върху трудния терен. Сърцето на Питър биеше за три коня рекордьори на дълги разстояния и правеше лупинги в тясната му гръд сякаш всеки момент щеше да изхвърчи и да се пръсне във въздуха. Една вена беше изпъкнала нагло върху бялото му чело и припряно пулсираше.

– Погледни! – посочи Патрик пред себе си.

Питър се стараеше да не гледа в очите на плаващите трупове, които го следяха и регистрираха всяко негово движение.

– Ужас! – каза вдървено той. – Можем да избягаме през тайния тунел, нали?

– Хм! Първо трябва да се доберем до долното ниво. Променил е цвета си.

– Кой? – Питър се почеса с дръжката на ножа по темето.

– Мозъка, глупако.

– Аха. Какво ли му се е случило.

– Т'ва се опитвам да разбера. Следвай ме.

– Къде? – попита Питър с зеници които сега представляваха облизани котешки паници.

– В МакДоналдс естествено! – изхърка Патрик и с грациозното движение на умиращ паяк нахлузи ръкавиците си. Той хвана здраво тръбите вдясно от него и започна да се спуска надолу. Усети пареща болка малко преди да протегне крак и да балансира тежестта си по посока на платформата. Той забави скоростта, тялото му се наклони като прогнил корен в торна яма и със сетни сили се прехвърли отгоре ѝ.

Давай! – той направи изразителен жест към киселата физиономия, която се взираше в него няколко нива по-нагоре. – Спускай се проклетнико!

Питър последва примера му.

– Мислех, че си си глътнал топките от страх! – промърмори той.

– За какво беше цялата дяволия? – пропусна забележката Питър.

– За това. – Патрик се приближи към една разпределителна кутия в основата на стълба и внимателно започна да я отваря. Отвътре имаше течнокристален дисплей. Патрик прокара ръка върху менюто на екрана и пред очите му заиграха дузина таблици.

– Откога искам да се докопам до тук.

– Какво е това?

– Връзка със системата. – каза Патрик. – Оттук мога да управлявам всички човешки ресурси. Мога да извиквам или да вкарвам хора в системата. Мога да комуникирам с тях.

– Чудесно! – възкликна Питър. – Направи го! Какво чакаш?

Патрик остана още около минута с поглед впит в светещия екран. Само минута. Защото след това мускулите просто не го слушаха повече. Брадичката му се разтрепери така силно, че му се наложи да я придържа с длан. Той направи някаква разкривена гримаса, протегна ръка да се подпре на стабилна основа, но достигна само земята – студен, излъчващ метално сияние под.

– Питър?... Знам... знам, защо са оставили кутията без охрана.

– Какво става, Пат? Говори! Езика ли си глътна?

– Питър... там вече няма никой. Убили са ги. До един.

– Да се махаме оттук! – изкрещя Питър и подхвана Патрик под раменете. – Бързо! Ставай човече.

– Там бе... ше цялото ми сем... ем... ей... ство. – промълви Патрик повече на себе си и уморено затътри крака, събрал огромна тежест в стомаха си. Два ручея моментално обляха бузите му, но от това мъката му не се стопи. Сякаш цялата вселена се беше срутила отведнъж върху него. „И нямаше да има покой душата му.“ Не и докато не умре...

* * *

Машината изпиука.

– Това е. – каза тихо Питър и гласът му премина в шепот. – Резултата.

Патрик се надигна от хамака и с празен поглед се дотътри до детектора на масови спектри. После дълго гледа в монитора, докосна няколко бутона и продължи да се взира. Измина поне минута, преди Питър да се реши да наруши тишината.

– Е?

Патрик не му обърна внимание. Вместо това рязко се извърна и Питър видя яростта в кървясалите му очи, както и мъката, която бе възкресила онези инстинкти, превръщащи човека в звяр.

– Убийци. – каза той тихо и изхлипа. – Убийциииии... – изкрещя и се втурна към изхода.

Питър моментално скочи и го хвана за краката миг преди да успее да отвори люка и да излезе навън.

– Луд ли си? Къде отиваш?

– За какво да живея повече? – разрида се Патрик. – Огледай се глупако! Ние сме двама. Идиоти, които няма да живеят повече от година и... – той истерично се изкиска. – Моля, имам излишна сперма, бихте ли ме снабдили с малко порно-списания?

– Млъкни! – кресна Питър. – Той го подхвана през кръста и го тръшна в хамака. – Да не си мръднал отгук!

Питър се приближи до монитора и видя диаграмите, които описваха масовите спектри на веществата. Отдолу със ситен шрифт беше изписано:

бензалдеhid цианхидрин – ОТРОВА

– Хм. Много находчиво. – промълви той. – Накарали са ядрения прообразувател да синтезира отрова. Но, защо са чакали досега? Защо не са ни убили по-рано?

Питър се замисли за вероятните последствия от масовото убийство, както и за предпоставките, които доведоха до него. Пред очите му заплуваха трупове на хората, които имаха неблагоприятното да напуснат системата – банките, в които съхраняваха телата им. – Но защо? Защо? – не спираше да се пита той. – Онези, които бяха в системата и тези, които вече бяха хванати от вируси, и затворени като опитни мишки... Явно вирусите имат нужда от нас иначе не биха ни държали живи толкова време.

Изад него Патрик изхълца. Едно шишенце се търкули от ръката му и се разби в пода. Беше празно.

Питър се изправи внезапно и се хвана за главата. Може ли да съм бил такъв глупак досега? – помисли си той, усещайки как истината се разля в мозъка му, едновременно с шума от разбиване на врата.

– ПИТЪР КРОУЛЪР И ПАТРИК О'БРАЙН, ИЗЛЕЗТЕ С ВИСОКО ВДИГНАТИ РЪЦЕ! – прозвуча силен глас. Питър хвърли един последен поглед към безжизненото тяло на Патрик и бутна капака. Отвън го заслепи силната светлина на халогенен прожектор.

– Ти беше прав приятелю. – промълви.

– Къде е другият? – каза гласът.

– Отрови се. – каза Питър и се разхили. – Да ви се намират порно-списания? – От ъгълът на устата му потече слюнка, но той не направи опит да я избърше.

* * *

Десет години по-късно

Бяха изпратили екип на повърхността на планетата – толкова живописна и усмихната, колкото някога беше Земята. Огромни дървета извишаваха туловищата си в необятната небесна шир и хвърляха сенките си върху близкия поток. Питър вдиша дълбоко въздух и не можа да сдържи усмивката си понесена от свежия аромат на борови иглички.

Той пристъпи напред и уми лицето си в потока. Обърна се.

– Здравейте! – каза той на чист английски. Бяха там – около десети-на туземци и го наблюдаваха учудено. – Ние сме Земяни. Идваме с мир.

Туземците зашепнаха нещо.

– Ще ни се наложи да живеем заедно. – продължи той усмихнато.

Второто слънце също се усмихваше – от повърхността на металният му череп – лъскава матрица под която пулсираше невероятно буден ум.

Нееее! – крещеше собственикът на тялото. – Махни се от мен, дяволско изчадие! Махни се! – крещеше Питър заклежен между собствените си инстинкти и чуждият разум, който беше вплел корени в мозъка му.

– Чисто е. – каза той в гривната си – Спускай камерите.

Небето се изпълни с пращинки, които се понесоха към земята като малки чадърчета, подухвани от слабия вятър. Не мина много време и те се приземиха. Вратите се отвориха и от тях излязоха още хора. Още много хора. Една красива жена се приближи плавно до Питър и го хвана за рамото.

– Как е обстановката? – попита вирусът в Мей?

– Мисля, че по-добре не би могло да бъде. – отвърна вирусът в Питър. – Този път имаме истински късмет – не като онази загубена планета в покрайнините на Дирея II.

Мей? Това ти ли си. Господи Мей, колко те обичам. Мей...

26-Nov-2000

КРАЙ

© 2000 Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1337>]